

Hüdayi Azbay

- şiirler -

Yayın Tarihi:

14.04.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ah

hep soysuz bir yosma girer kanıma
beni bir ateşi aşkla oyalar
her ıslak busesi soğuk canıma
sanki de baldıran zehri mayalar

dervişler vuslatı bekler kaç asır
tutsaklar takvime kaç çizgi atar
ruhum cehennemın kapısındadır
ey yarım hep senin ahın mı tutar

sözün güze çalar hayatım her dem
teninde ruhumun gölgesi üşür
her yaraya derman olan bir merhem
neden ben sürünce derde dönüşür

hasretinki vuslatımı perdeler
gönlümde kırılmış kırk yıllık hatır
serinliğin ab-ı hayat gölgeler
ben varınca bir el beni fırlatır

yollarım kapanır gitsem ne yöne
bir nida ya sabır diye avutur
fermanım idamdan döner sürgüne
celladım boynumda ipi unuttur...

Hüdayi Azbay

Ah Leyli

Ah Leyli!
gün kurusu serinliğinde
bir mezar taşı vefasıyla beklerken seni
bu yağmurlar gider
bu rüzgar, eflatun ve eylül
bu güz de ölür

Ah Leyli!
bu yalnızlık çift kişilik değildir
bu kadifeler bu inat...
ve kış geçer, yaşamın en ıslak yerinden
adına şiir yazılmamış çiçekler solar

Ah Leyli!
yüzünde üşüyen güneş lekesi
ve güzel sözler yırtılmış cümlelerden
ay ışığı, gök mavisi, kuş sesi...
birde bir yorgunluk belirtisi
âmâ gözlerinde mesafelerden

Ah Leyli!
bir acı ıstırap bir ince düğüm
boyamış saçlarını ıssızlığın rengine
müphemlere dökülen hiçkırıklar kördüğüm
gün eskir, gece ağlar acımızın rengine

Ah Leyli!
ay ışığından habersiz hüzünler derlemiştin
uyku şefkatinde düş
sürgün tadında sır
tut ki inat etmişim,
tut ki hiç sevmemişim
hasretinin kısıkağı sol yanımdan ısırır

Ah Leyli!
bilmem ki hangi nefret dokundu şarkımıza
baldıran akar tatsam dudaklarından
gölgene yama yapsam kan tutmuş tutkuların
ebediyet zehrini içsem ırmaklarından
belki bir nefes gelir nevbahar olur...

Hüdayi Azbay

Arz.

Geldim kutlu Ravzana al perdeyi aradan
Şu ümmetin halini arz edeyim sana Yâr
Karanlık Kâinata düşen nuru Hirâ'dan
Biraz daha içelim nolur kana kana Yâr

Senin hakikatinle düşerken Ebu Cehil
Sensiz divane olduk ateş düştü cana Yâr
Feraset ziyan oldu kim ahmaktır kim ehil
Baykuş tünedi dama ümmet düştü zana Yâr

Direnir geri dönmez Ebrehe'nin filleri
Umutsuzluğa düştük kurt düştü imana Yâr
Ümmetin mazlumları bekler ebabilleri
Ümmetin zalimleri sırt verir düşmana Yâr

Koştuk ganimet için okçular tepesinden
Sırtımızdan vurulduk düştük her bir yana Yâr
Ayırınca karanlık anayı körpesinden
Saldı bizi her rüzgar bir uçsuz ummana Yâr

Sönmüş ocak başında eller sabır yoğurur
Merhamet kör ve ketum bakışlar bi - mana Yâr
Göz yaşıyla kavrulmuş tencere taş doğurur
Bir anne şefkatiyle tuz basar vicdana Yâr

Asırlardır göklerden biz beklerken bir bahar
Kurtulunca kuyudan atarlar zindana Yâr
Derin maviliklerden üstümüze taş yağar
Nedir bunun hikmeti kan bulaşır kana Yâr

Şu bizi yutan kuyu gayya kuyusu mudur
Ne yana dönsek gayri dönüşür buhrana Yâr
Yoksa yakıp kavuran gaflet uykusu mudur
Elimizden tutuver dönelim Kur'an-a Yâr

Bu feryadın içinden duyan yok ahımızı
İsyan kokar duamız kem düştü lisana Yâr
Hürmetine affetsin Mevla günahımızı
Yeniden heyecanla koşalım Ravzana Yâr

Bir zafer yeşertmişti bir örümcek ağından
Şanı yüce Yaradan Nur dağında sana Yâr
Bir güvercin sabrıyla o Saâdet çağından
Bir kırıntı bekleriz dökülsün cihana Yâr

Yetiş ne olur yetiş uykudadır insanlar
Hangi yüzle varalım biz yarın divana Yâr
Bu ölüm uykusundan çıkmaz arşa duâlar
Halimiz sana arzıdır sen arz et Rahman'a Yâr

Hüdayi Azbay

Aşktan Gayri Var mıdır

yaz sancısıdır aşk
bakışlarına kış gizlenen düşlerin
kör hancısıdır
şakağına ayaz vurmuş kuşların
süslü tümceler kuran aşığın meydancısı
kirli gecelerini anlatan bedbahtın külhancısı
tüm kusurların zındancısıdır aşk

yalnızlığın kiskacında bizi sıkın avuçların pasağıdır
her ihtimalin içinde
kavuşma ihtimalinin yasağıdır aşk
onla çalar dertli ozan sazını
onla yapar gül bülbüle nazını
adalete Ömer, Zülfikar'a Alidir
var edenin aşkına Mansur'un vecd halidir
acz içinde gönülden dökülen Hû-Hû dur aşk
Yakup'a Yusufudur
Kerbelada sudur aşk

o en büyük meçhuldür bir yasak girdabında
pervaneye sorarsın ateşlerde yanmaktır
asırlarca sürgünde hasretle sınanmaktır
yazılan her mektubun son hecesi
sevgiliye kavuşmanın ilk gecesidir ask
dudaklarında ıslanır gözler
maceralar şarkılarında demlenir
bir avarenin sokaktaki narası
sevgilinin tuz basılmış yarasıdır
yırtık çarık yamalı gömlek davası
içimizdeki çocuğun bayramlık rüyasıdır aşk

kanadında ne taşır güvercinler semaya
baharı müjdeleyen umutlar mıdır
gelin ey sevgililer aşkla durun duaya
secdeden sevgiliye koşmak intihar mıdır
kırılınca gafleti kaçır uykusu kulun
onu yakıp kavuran ateşten sular mıdır
o, şefkatle çalan şehadetin sesidir
asırlardır bekleyen yılanın öfkesidir
bizi ayakta tutan yalnız dualar mıdır
dua aşksız olur mu aşktan gayri var mıdır

Hüdayi Azbay

Bana Dünlerimi Geriye Verin

Ey bozuk düzenin sefil erbabı
Bana dünlerimi geriye verin
Alın yıllarımı yutan girdabı
Eski günlerimi geriye verin...

Miskince oturup kahrından ölen
Ayağa kalk ! Allah için öfkelen...
Yüreğimden sancı sancı yükselen
Giden günlerimi geriye verin

Hüdayi Azbay

Bayrağım

Al rengine de Őehit kanı gizlidir
Mukaddes kanımın alı bayrağım
Sanki yıldızınla ayın sözlüdür
Gönlümün nazenin gülü bayrağım

Hüdayi Azbay

Ben Şair Değilim 1

Ben şair değilim şiirleri aşk kokan
Eski bir alışkanlık bir şeyler karalarım
Efkaremin dumanı salınırken başıboş
İpissiz sokaklardan yükselir naralarım

Ben şair değilim şiirleri aşk kokan
Bir yağmur damlasının buharıyım bir gölde
Daha hayat bulmadan azınca yaralarım
Kuruyup gideceğim akşamüstü bir çölde

Ben şair değilim şiirleri aşk kokan
Sırlarımı cümleler toprağa dolduruyor
Alaca karanlıkta zamanı aralarım
Bir kadın düşlerimde zamanı öldürüyor

Ben şair değilim şiirleri aşk kokan
Bir nefis savaşının kaybedilmiş cengiyim
Karanlığın içinde umutlar sıralarım
Hazan vurmuş saçların eylül kokan rengiyim

Hüdayi Azbay

Ben Şair Değilim Şiirleri Aşk Kokan

ben şair değilim şiirleri aşk kokan
benim mışralarımda tuz kokar zaman kokar
ılık bir yağmurda ayrılır sevgililer
limanda bir gemi, garda bir tren kokar

bir süprüntü hayat çalarken hayalleri
hep yokluğu sarmalar sevgilinin elleri
kibirleri yerlerde sürtünür soyluların
mavi odalarda bir yosma kokar

ve sular üşüdüğünde
taş kesilir bütün kardan adamlar
kundurular yırtılır kenar mahallelerde
soylu Acem kızları taze ıhlamur kokar

ve insan doğunca başlar
yalancı bir emzikle aldatılmaya
koşulsuz bir yazgıdır bu
o yüzden, bazen abıhayat tadında
bazen bir şiirin babında
öyküler isyan kokar

gecenin üçüncü yarısında azar ağrılar
uykuya ağıt düşer
bir sevda kördüğüm olur
efkareye tutulan duygular bi-can kokar

ve bütün acemi katiller üşür
gözler matemî çalar
bir anne yavrusunu terk eder
bir yağmur ormanını
namluda bir kurşun kokar

düşünce gözlerden bir serin inci
ağızda söz kokar
gerdan da inci
bir Züleyha sürgünüdür Yusuf yüzlü yar
her yanı emin kokar
ve nihayetinde hakikat ortaya çıkar
her yalancı yemin kokar

Hüdayi Azbay

Bir İkinci Şafağı

Geçince sohbette sevgili faslı
Her bülbül bir güle öter kendini
Kereme sorulur bu işin aslı
Anlatır veremden beter kendini

Ferhat'ı mest eder sözün şirini
Hiç bir şey doldurmaz onun yerini
Göz yaşıyla yıkar gönül kirini
Aşkın pazarında satar kendini

Aklını başından alınca Leyla
Alıp da çöllere salınca Leyla
Her mefhum gönlünde olunca Leyla
Her tüten dumana katar kendini

Sevgili, bir kulun iffetin tartar
İkinci olmadan güneşi örter
Kör aşık gömleği ardından yırtar
Yıllarca zindanda tutar kendini

Hepsi bir hevesse aşkı Senemin
Neden yanar durur koru sinemin
Hasreti tütünce nazlı sunamın
Bu garip ateşe atar kendini

Hüdayi Azbay

Büyülü Deniz

Bulutlar arasından güneş denize vurur
Tayyare böcekleri ışıltıda savrulur

Martılar taşa konmuş rızkını beklemekte
Dalgalar akın akın kayaları öpmekte

Yalnız bir ıslık sesi kendini aramakta
Ve rüzgar ıssızlığın saçını taramakta

Birazcık sessiz olun uzaktan duyulmasın
Denize ne katsak ki büyüü bozulmasın

Böğrüne baş koyacak maviliği bulmuşum
Lañet olsun soyuna huzurdañ kovulmuşun...

Mavi sevgi gücüdür hissetmeyi bilene
Sevgi nedir bilmeyen ömür boyu dilene

Hüdayi Azbay

Caiz mi Hocam

Sefalet iyice derim yüzünce
Açlıktan gittikçe derdim azınca
Doktor tok karnına alsın yazınca
Aç karnına içtim caiz mi hocam

Hüdayi Azbay

Cennet Kapısı

Kaba davranmayınız kırılığandır yapısı
O dikenler içinde açan gülün dalıdır
Of bile demeyiniz odur cennet kapısı
O Firdevs'i aladır baş tacı olmalıdır...

Hüdayi Azbay

Çay Tadında Yalnızlık

Sürme keder tarlasını yeşermesin ızdırabın
Can yongası sefer tasım çay tadında yalnızlığım
Giyme vuslat hırkasını dibi yoktur bu girdabın
Gözlerinden eylül geçer, irşadında yalnızlığım

Gönül gömleğimde düğme, sensizliğimi ilikler
Kırk kez diksem tutmaz yama, inadında yalnızlığım
Fısıldadı seni bana mis kokulu yaseminler
Penceremdeki rüzgârın feryadında yalnızlığım

Hasretinle beni döğme, dert değilim yakınasın
Ahu dilber dudağının, muradında yalnızlığım
Yâr için bozdum ahtımı, günahsız olan kınaşın
Uçup gider kör bahtımın kanadında yalnızlığım

Ömür bir soluk nefestir ecel kuyusunu kazar
Toprak gibi şefkat kokan azadında yalnızlığım
Taştan masallar ülkesi yer üstünde ıssız mezar
Ganimeti şu ömrümün, bir kadında yalnızlığım

Hüdayi Azbay

Çaylağın Havadisleri

Bir usta tutmuşuz mahir değilmiş
Yaptığı çırağın işine benzer
Birde hakikatte tahir değilmiş
Her kime benzerse boşuna benzer

Açılmış eskiden kalan hesaplar
Hesabın içinde nice hesap var
Eşek keser olmuş eski kasaplar
Cadının zehirli aşına benzer

Çolak Hüseyin'in sakar uşağı
Ahırın damından düşmüş aşağı
Kızıp yüklenince örtü döşeğı
Uzaktan suratı meşine benzer

Duran gurbet elden ummuş bulmamış
Bir türlü garibin yüzü gülmemiş
Birde kadın almış dünya görmemiş
Ağanın görgüsüz eşine benzer

Şerife bacının sümüklü kızı
Büyümüş serpilmiş çekilmez nazı
Dünürücü gitmiş de köyün haylazı
Dönüşü alemin şaşına benzer

Ağa kendi payın eksik saptamış
Faizi artırıp üçe katlamış
Köylünün hesabı elde patlamış
Sanki kalbi mermer taşına benzer

Musa dayın derdi çok para olmuş
Hırs ile kaşınmış hep yara olmuş
Hem de çolçocuğa maskara olmuş
Sanki meyhanenin keşine benzer

Kız İsmet yedinci kocaya varmış
Yedinci kocada, rahmete ermiş
Karanlık dünyası yüzüne vurmuş
Mumyalı cesedin dışına benzer

Aşağı mahleden keşmekeş Avni
Biraz para bulmuş büyümüş burnu
Öyle semirmiş ki doyunca karnı
Avurdu gorilin döşüne benzer

Bizim memlekette havalar böyle
Sizde ne var ne yok bir haber eyle
Bir sulh ilan oldu karşı köyle
Avcının sapanlık kuşuna benzer

Hüdayi Azbay

Çengel- Bizim Mahalle

Karışınca samanla sap
Her kuyuya düşüyoruz
Doğru çıkmaz yanlış hesap
Bir meçhule koşuyoruz

Özü sözü sarmış yalan
Her şey mübah falan filan
Ne var ise kutsal olan
Uç talakla boşuyoruz

Aptallaşmış kurnaz tilki
Sahiplenmiş eşek mülkü
Ne ar kalmış nede ülkü
Her değeri aşıyoruz

Bir gençlik ki görgüye aç
Her sözü teville muhtaç
Elde hilal koyunda haç
Kuyumuzu eşiyoruz

Hans'a benzer Hasan'ımız
Kuzgun gibi şahanımız
Yangın yeri her yanımız
Ateşlerde üşüyoruz

Kuzunun kurt olmuş dostu
Bilmem nedir bize kasti
Cahil sermiş bilge postu
Her yarayı deşiyoruz

Ey ecdat başını kaldır
Yeniden bir taat kıldır
Anlamadık bu ne haldir
Her notada coşuyoruz

Aştığımız bir sarp yol ki
Sonu nedir, nedir ilki
Düzelir mi bilmem, belki
Bir umutla yaşıyoruz

Hüdayi Azbay

Çocuklar Yetim Ağlar

kararırsa vicdanı ruhu kokar insanın
hiç bir şey temizlemez ateş hariç insanın

siyah giyer babalar içi çürür zamanın
çocuklar yetim ağlar ortasında bu kanın

herkes kendi çölünde patronuymuş cihanın
kim tutacak elinden bu sahipsiz davanın

bir şey gelmez elimden tüter durur dumanım
bir duasın dilimde koru beni imanım...

Hüdayi Azbay

Dinimiz İslam

Yazılmış kitaba ezelden beri
Allahın katında dinimiz İslam
Resuldür bu kutlu yolun rehberi
Kitabımız Kur'an canımız İslam

Dünya dedikleri sürgün yerimiz
Hüzünle yoğrulmuş hep kaderimiz
Siyah beyaz kırmızıdır derimiz
İrkımız insandır şanımız İslam

Asrı Saadetten gelir ünümüz
Sabah ezanıyla başlar günümüz
Kibleye doğrudur her dem yönümüz
Ne doğu ne batı yönümüz İslam

Gerçek adaletin beşiği biziz
Karanlık dünyanın ışığı biziz
Her asrın divane aşığı biziz
Bugünümüz İslam dünümüz İslam

Ne zümrüt ne mercan nede yakutlar
İstemeyiz, yalnız yıkılsın putlar
Yeniden yeşersin diye umutlar
Toprağa dökülen kanımız İslam

Hüdayi Azbay

Dört Harfliler 'batı'

Ben çocukken düşmüşüm annemin yakasından
Dört harfli geldiğinde iki yaşındaymışım
Bir gece beyaz adam kininde yıkanırken
Annemin beni örten kanında uyanmışım

Ben çocukken düşmüşüm babamın hırkasından
Nice kışlar tutmuşum kirli avuçlarımda
Sokaklar baharlara açılıyor sanırken
O çıkmazın çığılı sinemin uçlarında

Ben çocukken düşmüşüm kaderin arkasından
Acısında ıslanıp titremiş dudaklarım
Utanmışım ölümden ömüre uzanırken
O yüzden gözlerimi ufuklardan saklarım

Ben çocukken düşmüşüm vicdanın sıcağından
Sancıların gamdan dağını sırtlanmışım
Şefkatini düşürmüş sabaha uyanırken
Yaşamadan ölmüşüm, yaşıyorum sanmışım...

Hüdayi Azbay

Duvar

Şeni çizdim geceme nakışların hep duvar
İnce ince kaleme bakışların hep duvar,
Bir vaktin gelir bana anlatamam ben sana
Atar beni zındana çıkışların hep duvar,

Hüdayi Azbay

Düşler

Cemre sığağını kara toprağa
Uslca bağrından döktüğünde gel
Geceler ayrılıp gitsin ırağa
Şafak karanlığı söktüğünde gel

Meylettim sevdanın hoş efkarına
Kastetti ömrümün nevbaharına
Benim şu feryadım kalsın yarına
Ateşim ruhunu yaktığında gel

Hüdayi Azbay

Eski Bir algının Telinden Hayat

bir ahu dilberin kır aynasını
kurtulur belki de elinden hayat
kınalı Mehmedin tutar yasını
eski bir çalgının telinden hayat

bir kısır döngüdür akli insanın
her demine bir dert yüklü insanın
kaderi ezelden saklı insanın
düşürmez bir katre selinden hayat

seni bir zalime yazmışsa kader
alır nevbaharın sonbahar eder
sen susarsın lakin, o feryat eder
alır nasibini dilinden hayat

bir kurşun bir kırat bir nazlı yarı
bunlarmış insanın gönlünün koru
her çiçekten toplar getirir arı
tattırmaz bir parça balından hayat

nasip sahibinin düşer peşine
dolanır fırlanır konar başına
bir gece ansızın girer düşüne
doğurur yığıdi külünden hayat

inceden çizgiler çeker yüzüne
itibar edilmez artık sözüne
gün gelir dokunur kıymetlinize
ayırır yaprağı dalından hayat

kısa bir öyküdür bir dipsiz kuyu
içine düşünce bozulur büyü
geçse de asırlar değişmez huyu
kaçarsın yakalar kolundan hayat

Üstad Yakup Hocamın Cevabı

yaşama çizgiler çeker inceden
saçlara beyazlar düşer önceden
varlığa anlamdır yokluğa neden
ölmeden çekilmez yolundan hayat

sonsuz bir ufuktur; fani bir dava
insana dar gelen koca bir yuva
sen doğunca başlar kaderin ava
sen ölünce anlar halinden hayat

gökte kanat çırpar; sürünür yerde
gözüne çekilir esrardan perde
rengini kanından alınca bir de
ayırır bülbülü gülünden hayat

değince bir dudak bir kara göze
kara bahtı siner kırmızı yüze
sonu meçhul olan bu öykümüze
bir damla su vermez gölünden hayat

Hüdayi Azbay

Evvel Zaman Şiiri

İnsanoğlu nice derdin hancısı
Hep gama kedere batırır dünya
Özünde büyürse vuslat sancısı
Aklında hükmünü yitirir dünya

Sararınca yaprak, dala el olur
Eylül kōkan dağlarında yel olur
Yığılır yığılır bir gün sel olur
Her cana bir külfet yetirir dünya

Yazılmışsa kara yazı anlına
Çek elini gece konsun koynuna
Melanet halkasın sefil boynuna
Büyük bir iştahla geçirir dünya

Hazan yol üstünde kılınca karar
İnsan efkarında kendini arar
Aşığı sırrının esrarı sarar
Başka dünyalara götürür dünya

Derviş bir tenhada bulunca Hak'kın
Her varlık anarken dilince Hak'kın
Karınca Sultandan alınca hakkın
Hükmünü yerine getirir dünya

Üstad Yakup Hocamın cevabı

Karşı dağa kara kışlar düşünce
Sen koşarsın keder gelir peşince
Beyaz bir ızdırap saçına önce
Sonra her şeyini götürür dünya...

Vuslat bayram olur, ayrılık yara
Kötü dost dert olur, düşersin dara
Avuç içinde gözler , iner inkara
Dogmadan ömrünü bitirir dünya...

Hüdayi Azbay

Gam Yüku

Ŗu masiva perdesin afitabı akla kor
Varda oduna yanan ızdırabı gönle sor

Hüdayi Azbay

Gariplerin Dünyası

akşam olur hüznün çöker kör talihi çıkar ava
efkar sarar dört yanını eller olmaz derde deva
güz rüzgarı soğuk eser buğu tutar sefil yuva
bir bacadan ateş düşer içerdeki kurban üşür
akbabalar tüner dama insaf çürür vicdan üşür

bülbül figan eder durur harmanlanmış gül har ile
ağa düşmüş pişman olmuş eğleşirken ağyar ile
gelmiş geçmiş koca ömür eyvah ile hep zar ile
gönül çeker gam yükünü feryat eder isyan üşür
akbabalar tüner dama insaf çürür vicdan üşür

yüreklerinde yaşlanır sevdaları gariplerin
gün görmemiş el değmemiş dünyaları gariplerin
nasır tutmuş katmer katmer hülyaları gariplerin
bir garibin gözlerine dalıp giden insan üşür
akbabalar tüner dama insaf çürür vicdan üşür

döner döner arşa bakar bir umutla her bi çare
hazan vurmuş viran olmuş her şey olmuş pare pare
bir sevgili ağıt yakar göz mercanı düşer yere
mezar durur kefen çürür içindeki üryan üşür
akbabalar tüner dama insaf çürür vicdan üşür

bir mürebbi masal yazmış gök kuşağı konmuş yere
yağmur dinmiş güneş vurmuş şırıl şırıl akar dere
kimi ağlar kimi güler herkes bağlı bir kadere
tuz kokunca bal bozulur damardaki al kan üşür
akbabalar tüner dama insaf çürür vicdan üşür

Hüdayi Azbay

Geceden Düşen Yalnızlık

Geceler seninle susunca her şey
Yalnız karanlığın kalıyor bende
Kendini hüznüme kaptırınca ney
Sanki acı acı uluyor bende

Geceler bu devran geçer mi sandın
Acıya yerliyiz göçer mi sandın
Yalnızca kendini naçar mı sandın
Dertler vuslatını buluyor bende

Geceler ellerin koynuma düştü
Günahın vebali boynuma düştü
En ağır imtihan göynüme düştü
Bir hüzün havası çalıyor bende

Geceler her şeyin engeli misin
Yoksa ayrılığın bam teli misin
Hayatın sırtımda çengeli misin
Hep acı bir tadın oluyor bende

Geceler kaderden payıma düştü
Her acı savrulup kıyıma düştü
Hasretin yangını çayıma düştü
Gidince bir şeyler ölüyor bende

Geceler başıma sen bela mısın
Yoksa yalnızlığa müptela mısın
Ruhuma okunan son sala mısın
Bıraktığın güller soluyor bende

Hüdayi Azbay

Genç Adam

Bırak ağarsın saçlar yaşlanmak kaderinde var
Hadi yalvar genç adam sabah olana kadar

Hüdayi Azbay

Gurbet

hem yanarım hem tüterim
ben olmuşum bana gurbet
kor ateşten bin beterim
tutuşmuş şu cana gurbet

hazan vurdu döktüm yaprak
yine kaldım çırılçıplak
ben sendenim kara toprak
ayrıktan yana gurbet

bülbülün gurbeti gülü
sinesin yakar kakülü
insan insanın meçhülü
insan ki insana gurbet

Hüdayi Azbay

Gurbetten Gurbete

kader bize her gün bir yol
çizer gurbetten gurbete
yazgısını yaşar her kul
gezer gurbetten gurbete

gönlümdeki deki gizli yara
ne güle düştü ne hara
mesafeler çekip dara
uzar gurbetten gurbete

şu talihin buruk sazi
çalar ayrılık ayazı
böğrümdeki soğuk sızı
azar gurbetten gurbete

heybemde bir saklı gurur
odur içimdeki sürur
her gün bir kıyıya vurur
yüzer gurbetten gurbete

gelir ömrün en son demi
bir matem sarar alemi
bizi ayrılık kalemi
yazar gurbetten gurbete

Hüdayi Azbay

Gündelik Hikayeler

beşeriyet mülkünde doldururken vademi
bir deniz kenarında şiirler peydahlasam
bir martı kanadında yükselse umutlarım
geceye yalnız düşüp seninle sabahlasam
bir yıldızın gözünden seyreylesem alemi
sözün sonu gelmeden bitse söylenecekler
son bulsa kıyıya yığılmış düşlerin serüveni
ve kumsala yazılmış gündelik hikayeler
ki Havva olmasaydı kim anlardı Adem'i

Hüdayi Azbay

Hazan ve Huzur

eylülde buluşalım bana huzur ısmarla
bir muhabbet başlasın seher vakti tadında
dökülsün üstümüze şafağa biraz kala
bir müezzin muştusu sabâ makamlarında...

görünsün Ulubatlı, surlarında batılın
bir Endülüs yeşersin yeniden köklerinden
İlahi her buyruk ki üstündedir akılın
baharı müjdelesin melekler göklerinden

son versin Selahaddin küfrün saltanatına
inin inim inleyen Kudüs'ün yaşı dinsin
bir kandilin akşamı koşarken beratına
şehadete susayan erlere rahmet insin

kuşlar gibi özgürce ateşten selamete
uçarcasına giden vuslat bekçisi nerde
sevgililer koşarken secdeden şehadete
muzaffer orduların yiğit okçusu nerde

sen ağlama ey çocuk... böylece akmaz zaman
mumyasız Firavunlar yıkılır birer birer
sen bir şarkı peydahla zaferden artakalan
saltanatı Nemrudun yerin dibine girer

Hüdayi Azbay

Hep Böyle Gönlümden Kahırla Gitme

Her ıslık çalınca ıslak geceden
Varıp deryalara dalıp da gitme
Ardına düşerken bir pencereden
Gnlme gizlerin salıp da gitme

Bir bakışın her bakışın dengidir
Kahrolduğum gözlerinin rengidir
şanki ömrün şu ömrümün kendidir
Ömrümü mrmden alıp da gitme

Gözlerinden yeşil bir cennet akar
Cennetin yeşili canımı yakar
Zaten hep bahtıma ayrılık çıkar
Bir de sen ayrılık olup da gitme

Sen ki benim özlediğim o yarsın
Huzur bulup barındığım diyarsın
Blblleyin feryadımı duyarsın
Gl gibi bahemden solup da gitme

Sensizlik mrmn bitmeyen ahı
Gel de şu gönlümün ol ulu şahı
Karanlık mazimin beyaz günahı
şu garip gönlümde kalıp da gitme

Hüdayi Azbay

Hicret

Gönül kutlu hikmete
Erersen hicret olur
Aşkını merhamete
Derersen hicret olur

Var sahip ol diline
Düşme benlik eline
Akli fikri ilime
Yorarsan hicret olur

Set çek kötü arzuya
Zaten gaye budur ya
Kalbini tevazuya
Serersen hicret olur

Gel ölmeden ölmeye
Ol vuslata ermeye
Günahları tövbeye
Sararsan hicret olur

Var Hakka doğru yürü
Kalpten hevayı kürü
Görmek için ol Nuru
Ararsan hicret olur

Ol mürşide talebe
Çal nefsinde galebe
Her halini edebe
Kararsan hicret olur

Hüdayi Azbay

Hüdayinin Niyazı

Ey Allahım şu kulunu
Lütfun ile affeylesen
Açsan marifet yolunu
Masivayı perdelesen

Sana aksın gözüm yaşı
Bitsin bu hayat telaşı
Al üstümden gamsız başı
Çiz kalbimi desen desen

Yaza erdir kışlarımı
Sana döndür düşlerimi
Senden gafil işlerimi
Settar ile setr eylesen

Bülbül güle döker için
Gül naz eder bilmem niçin
Aşkın ile yanar içim
Arşın ile gölgelesen

Ey toprağa can veren Hû
Senden sana akıyor su
Hüdayinin niyazı bu
Rahmetine gark eylesen

Hüdayi Azbay

Izdirab

Eski bir alışkanlık ellerim hüznü sardı
Şiirleri aşk kokan bir şair olmak vardı

Hüdayi Azbay

İkilem

insandadır bütün sır ne yüklense o alır
saklar onu kaç asır söylerse yarım kalır

sabah durur huzurda bir cami avlusunda
akşam bir fahişeyle sevişme arzusunda

bir heyula içinde hakikat dile düşer
şeytanla çakışınca ayrı bir yola düşer

gündüz tutar özünü anlar biraz halinden
gece yutar sözünü çırpırır vebalinden

temiz günün ardında yatar kirli geceler
bir bilmece içinde yepyeni bilmeceler

bazen göğün üstünde dalar seyri aleme
döner yerin dibinde günahkar bir ademe

bir ses duyar derinden anlamak zaman alır
her şey kayar elinden hakkı sahibi alır

Hüdayi Azbay

İnsan

Biraz büyüüp de kesince aklı
Hırs ile dünyaya sarılır insan
Bilmez ki her cevher özünde saklı
Diyardan diyara sürülür insan

Bir güzel düşünce gönül yoluna
Sever de alemin düşer diline
Dokunur gözleri zülfün teline
Gönülden gönüle vurulur insan

Yükselip çıkınca kırkı zamanın
Teklemeye başlar çarkı dümenin
Vurunca teline aşkı kemanın
Kaderi kederle karılır insan

Bir asi çocukken koştuğu yerde
Değirmen döndükçe çalınır derde
Ve bir gün kapanır sonuncu perde
Beyaz bir çaputa dürülür insan

Gider omuzların şatafatında
Kutsal bir mabedin tahta atında
Uzun bir uykunun saltanatında
Gururla bir tahta kurulur insan

Ve bir gün gelip de her şey susunca
Gök şahit olup da yer konuşunca
Yeniden bedenle ruh buluşunca
Bir sonsuz hayatta dirilir insan

Hüdayi AZBAY

Hüdayi Azbay

İrşad

Koşsan hayat suyunu gönlümün irşadına
Belki gelir seninle ömrüme bahar benim
Yaşanmamış yılların senle dursam şadına
Bu kaçınıcı eylülüm söyler misin Yâr benim
Sensiz yağar ömrüme dört mevsimde zar benim

Yıllar yılı hasretim aşk ile muradına
Bu ağır imtihanın el değdirme yadına
İlk buse olmak için leblerin feryadına
Her girdabın içinde figan eden ar benim
Gel de bir kez hüznümü nevbahara sar benim

Müptelayım keş gibi ben bir zehrin tadına
Pervaneler misali, yanarak... inadına
İçimdeki savaşın sen yetiş imdadına
Düşlerimde payıma düşer intizar benim
Viran olmuş bağlarım gülistanda har benim

Mana alemlerinde ram olunca adına
Hamdı pişti şu gönlüm yandı aşkın oduna
Bir bela çukurundan el eder celladına
Var da bu kez düşümü al hayırla yor benim
Ha taşı ha taşacak içimdeki sır benim

Takılıp arşa çıksam Cibril'in kanadına
Sevgili, vuslat için muhtacım azadına
Razıyım yer yüzünün en büyük cihadına
Al bütün benliğimi nazarınla vur benim
Cenab-ı aşka yansın içimdeki kor benim

Hüdayi Azbay

Kalbimdeki Kirli akal

Al günahın başına al
Şeytan seni unutmadım
Kalbimdeki kirli akal
Bir an seni unutmadım

Bir yar sevdim başa bela
Celladıyla düşer yola
Kaşı keman gözü ela
Ceylan seni unutmadım

Uçar gider sonsuza dek
Bir mum için her kelebek
Bir gün tahtın yıkar felek
Sultan seni unutmadım

Ey özümde saklı delal
Sensin içimdeki melal
Bana yasak ele helal
İsyan seni unutmadım

Beni saran büyük yalan
Nedir bende senden kalan
Varlığıma delil olan
Vidân seni unutmadım

Hüdayi Azbay

Matem

Bir çıban ki içimizde çok derin
Sahibi kim bu bitmeyen matem
Boram boram isyan kokan kalplerin
Ufkunda merhamet arama Kudüs

Doğacak; sahibi Haktır sabahın
Peşini bırakmaz yakalar ahın
Mahzun bir beldesin yoktur günahın
Gözlerin değmesin yarama Kudüs

Mazlumlardan kahrından ölmesin diye
Zalimlerin yüzü gülmesin diye
Düşmanım hüznümü bilmesin diye
Beyazlar bağlarım karama Kudüs

Hüdayi Azbay

Matmazel

Bu kaçınıcı eylöldür ağustostan beriye
Doğa yine sarıya bürünüyor Matmazel
Senin hukuk kuralın taş devrinden geriye
Adaletin yerlerde sürünüyor Matmazel

Özünde yuvalanmış süslü uğur böceği
İçin gayya kuyusu yüzün cennet çiçeği
Karanlıklar değildir esaretin gerçeği
Su toprağın altında arınıyor Matmazel

Ben belaya tutuldum ne ölüyüm ne diri
Bir kalp var ki içimde kalp değil mahşer yeri
Takın kelepçeleri atın beni içeri
Gül dikenler içinde korunuyor Matmazel

Ey zalimler zalimi uğramışım kahrına
Yolum düşer daima ayrılığın şehrine
El alemin balından ben razıyım zehrine
Nidem sevdan gönlümde barınıyor Matmazel

Hüdayi Azbay

Merhamet

Açık büfe kahvaltı jakuzide ılık duş
Kaz tüyü yataklarda hafif öğlen uykusu
Medeniyet sahinında ne muhteşem yok oluş
Vicdansız insanlığın ibret dolu öyküsü...

Hüdayi Azbay

Mihenk Taşı

Tatlı dersin verir huzur
Dil kulun mihenk taşıdır
Hem insanı eder vezir
Hem her belanın başıdır

Dilden iner kalbe zikir
Onla hayat bulur fikir
Nur yerine akmasın kir
Dil bir sabır savaşıdır

Sanma o bir parça etten
Sakin onu her afetten
Ayrılmasın letafetten
Hoş sohbetin pirdaşıdır

Olma onun elinde kelp
İpi elinde olsun hep
Ağız nurla doludur hep
Dil o nurun sırdaşıdır

Hoş söylersen kalır hatır
Boş söylersen hatırlatır
Güzel başla güzel bitir
Dil güzelin yoldaşıdır

Hüdayi Azbay

Nisa

Her Şey onun kaburga kemiğinden yaratılmasıyla başladı
Düzeltsen kırılacak bıraksan eğri kalacaktı...

Mevlamız bir güzel yaratı verdi
Varıp el elinden tutup da gider
Ayağı altına cenneti serdi
Cenneti buğdaya satıp da gider

Oturup Şefkatle saçın ördüğüm
Başka bir alemde oldu kördüğüm
Kimine vuslattı benim gördüğüm
Kimini ateşe atıp da gider

Değince bir yürek bir kara kaŐa
En güzel çiçektir konulur başa
Sıcak bir yuvadır tatlı telaŐa
Her ocak onunla tütüp de gider

Kendinden kaçana o olur vaha
KaŐan sığınırımıŐ ondan Allah'a
İsyanı tufandır sokar günaha
Her Őeyi önüne katıp da gider

Odur bu dünyanın Şefkat öyküsü
Bazen hayat, bazen ömür törpüsü
An gelir olur da sırat köprüsü
Gayya kuyusuna itip de gider

Özümde güneşi bekleyen Őebnem
YetiŐip ömrümü etme cehennem
Beni her sürgünden kurtaran annem
Sensiz her gün güneş batıp da gider

Hüdayi AZBAY

Hüdayi Azbay

O Yar

Ben o yari isterem o yar ister başka yar
Ben o yari isterem kesmez beni başka yar

Hüdayi Azbay

O'nun Anısına

Beyaz kağıtların kirli yüzüne
Asırlık çınardı yıkılmadı yaz
Sabretti direndi baktı özüne
Bir imandı başa çıkılmadı yaz

Haktan gayri ne var ise tapana
Yemek için helvadan put yapana
Zalim olup doğru yoldan sapana
Çelik bir bilekti bükülmedi yaz

Firavunlar başuncunda durdular
Çeşit çeşit tuzakların kurdular
Hak tuzağı nasıl bozar gördüler
Bir aşktı gönülden sökülmedi yaz

Geçse de ömründen bir soğuk ayaz
Bir sayfa bıraktı süt gibi beyaz
Kula kul olana etmedi niyaz
Asil bir duruştu dökülmedi yaz

Hüdayi Azbay

Pervane

Duydum ki hakikat bir mumun içindeydi
Bende canımı verdim hakikat için değdi

Pervaneler eşk için hep yanmaya talipti
Hak için mağlup olan hakikatte galipti

Hüdayi Azbay

Platonik Bir Ölümdür Yaşam

Elleri soğuk adamlar geçer,
gözleri matem ambarlarına benzeyen kadınların ömründen
Şakağına ayaz vurmuş kuşların donuk bakışları arasından
sarımtırak bir bahara doğru upuzun bir kış gibi

Bir yorgunluk kahvesi eşliğinde
Acılarına kan kurusu bir inatla tutunmuş adamlar vardır
Yüreklerine dizilmiş gam dağları arasından
göğe doğru yükselen kaç keşke geçer

Hep yanmaya talip olan pervanenin vuslatı
bir mumun cehennemidir
Oysa en acıklı ezgiler
güftelerine hazan dokunmuş şarkılar eşliğinde
efkâreye tutulmuş rüzgârın feryadından geçer

Sevilip seilmemenin kiskacında
yaprakları koparılmış papatyanın yazgısıdır yalnızlık.
Her kopuşta kaç ayrılık, her ayrılıktan kaç ihtimal vardır
O yüzden aynı acıyla aynı yerden vurulmuş,
aynı yerden ayrı zamanlarda nice sevgililer geçer

Yabancı bir tanıktır ıstırap...
Burçlarını göğe doğru yükseltmiş şehrin gürültüsünü yarararak,
bir siren sesi eşliğinde
karanlığın böğründen nice acılar geçer

Kumdan kalelerin ardında siper edilmiş umutlar vardır
Hüviyetine kan bulaşmış insanlığın cenazesini kaldırmak için
ölü ruhların arasından geçer

Üfleyince geçmeyen acılar olur
En mahrem gizlerin döküldüğü müphemlere sakladığınız
Belki uyuyunca geçer diye gün doğumuna doğru dalarsınız
Uyandığınızda kaldığı yerden geçer

Bir kıskançlık falı hatırına çekilmiş yudumlar olur.
Sessizliğin gürültüsü duyulur çın çın
Hayaletleri bir heybet sarar...
Duvarların ardında iblisi bir hisle yontulmuş,
fisıltı tonunda başsız başsız fikirler geçer.

Artık son görevdir bu;
Kuyulara atılmak için omuzlara yükseltilmiş,
yıllarca yokuşlarını sırtladığı yaşamın kıyısından
yanık feryatlar eşliğinde
sessizce bir insan geçer...

Hüdayi Azbay

Platonik Ölümler (I) Gitme

Gitme;
sen gidersen, vebalini sırtlandığın yazgılar ölür
kaldırımında kediler, bir kaç misket, bir topaç,
ucundan koparılmış ekmeğin azizliği
ufacık parmakların yokluğunda kahrolur
matem rüzgarlarında savrulan uçurtmalar
dağlanmış bir yüreğin girdabında kaybolur...

Gitme;
sen gidersen, kardan adamlar üşür
yalnızlıklar yetiştirir bu telaş
gözlerinin mercanından akarak,
göğe yıldız serpiştirir bu telaş
ve susar vazoda çiçek,
toprağını yakarak...

Gitme;
sen gidersen, susmak bilmez bu feryat
kara kışlar yetişir, koynunda iklimlerin...
ayrılık vakti geçti, hasret içilmez şimdi
aneden, serden geçtik, yardan geçilmez şimdi...
gitme, kör düğüm olmasın gönlümde ilmiklerin...

Gitme;
sen gidersen, yenilenen gün eskir
rüyalar kabusu çıkar, sokaklar çıkmaza
bir garip heybet sarar, şehirlerde gündüzü...
oysa, yaşamak güzel şey hoyratçasına
bir kadın, bir deniz, bir de gök yüzü...

Gitme;
sen gidersen, gurbet kokar bu diyar
kıyıya vurur serüveni düşlerin
silinir kumsaldan gündelik hikayeler...
gitme, insan insanın en büyük meçhulüdür,
insan insanın gurbetidir yar...
gitme, seninle üşüyen hayallerim var

Gitme;
sen gidersen, susar kelimelerim
ardına düşerim bir pencereden
birkaç isli hatıra kalır kirli geceden
etrafımda düş kırığı acılardan bir duvar
gitme, ellerimde serinliğin, ruhumda çengelin var

Gitme;
sen gidersen, hafakanlar yükselir
konar şu ömrümün Nevbahar'ına
el tutsa gül ezmiş avuçlarını

hançerler saplanır şah damarıma...
yıllar yılı tel tel yolsa da tarak,
gitme, süpürgeye dönüşen, saçlarının yüzü ak...

Gitme;
sen gidersen, matem tüter bu ocak
ışsız kalır al yazmalı dul kadın,
ağıtlara umudunu asarak.
ve susar kader,
bir mumun urganında acısını yakarak...

Gitme;
sen gidersen, ateş düşer bacadan
yer tutar semaya yükselen aminleri
nasırlı avuçlara tutunurken kainat
bozulmuş yeminlerde, kan kurusu bir inat...
kırılmış mimiklerden yeni gülücükler saç
gitme, hicabımız merhametine muhtaç...

Gitme;
sen gidersen dinmeyecek bu sağanak
ve zaman, o mağrur yüzüne yaşlanarak
yeni sürgünler yazacak,
toprağın karnını yırtarak...

Hüdayi Azbay

Platonik Ölümler (II) Bir Tutam Sabah

Ey İblisin hasedinde,
Kabilin hırsında,
Karun'un tamahında yoğrulan günah
var da ihtiras girdabında boğulan er kişi otağında eğlen
da günah

bana

Ey kan kokulu merhamet sancısında yıkanmış oyuncak hayat,
kurşun gölgesi sığağında
ve bir çocuğun gözlerinde ıslanan gece,
kim farkında boğulduğunun...
bizi affet

Ey damar damar kıvrılan soğuk yüzlü ızdırap
çatlak dudaklar, yırtık kundura, kar çiçekleri...
ey kahreden sefalet
ve can evinden öldürülmüş insanlık
seni okuyacak vicdan yokluğunun emzirdiği saatlere uyandık...
bizi affet

Ey günahlarından veballer sırtlandığım asude mefhumum
aşınmamış düşlerin, yozlaşmamış kutsalların riyasız yazgısı
ey içimdeki özgür ruhlu esaret
ve heveslerimin maddeye dönüşmemiş tutkusu
ey söylenmemiş gönül kırıklarının
ve en adamlık aşkların sahibi sevgili,
ben aynadaki kadar güzel değilim....
beni affet

Her akşam arifesinde payımıza düşen yalnızlık
kör aşığın düşlerini burkan yürek sanrısı
ve sen ötekileştirilmemiş dostluklarımızdan kalan muhabbet...
bizi affet

Ey gömleği önden yırtılmadan kirletilmiş iffet
bir düşün adamlığında yoğrulan berraklık
bir siluetin ardına dökülen mahremiyet gizi
bu ateş yakmadan ikimizi... beni affet

Ey yama tutmayan gündelik ahlak,
ve yalancı kehanet, günahlarını bana yazma...
Ey aşkla tutduğum inat, ve saatlerce susmuş utançlar
ve sen felaketten kurtarılmış baş eğrisi...beni affet

Ey dümeni karanlıklara çevrilmiş hırs,
ağarmayan gün ve gelmeyen sabah
kaç güneş karaladı kaç zamanı kirletti
kaç sevdayı öldürdü bu feryat
bir el ver ya da bir tutam sabah...

Hüdayi Azbay

Platonik Ölümler (III) Şiir Hüznün Çocuğudur

üzerine gece serpilmiş kuşların ıssızlığıdır hüznüm
günahı yazılmamış çocukların çığığı
bülbülün şakıması uluması bir kurdun...
vaktin esrarına saklanmış cellatların
yelesinden tuttuğum gizemli kısrakları
o damından attığı hayal köşküdür hüznüm

mevsimlerden son bahar mihmandarı aşkların
her garibin köşküdür sığındığı hirası
tam sönmeyi dilerken üflemiştir közüne
ayaklanmış kışların kül rengi hatırası
uçlarına nefretle dokunmuş sitemlerdir
bir buse bekleyen çölleşmiş dudakların...
toprağın gerdanına dizilmiş kabirlerin
yazılmamış taşlarına yazgısı
talan olmuş manevi mirası benim hüznüm

nazarla efsunlanmış beyzade uşağıyım
düşlerimde zamanı öldüren kadınların
iblislerin kibrinde büyüyen inkarların
tamahkar dimağında tövbemin günahıyım
dervişler tekkesinde hadimi mihrapların
huşuundan çalınmış payıdır benim hüznüm

böğründeki açlardır çıkmazı sokakların
o apansız imdatlar ahının ahengidir
sakladığı cevherdir vicdanı insanların
görünmez kılçıkların kambursuz mihengidir
hıçkırığı müphemlere dökülen bedbinlerin
direnişi kutsaldır zamansız eylüllere
kaybedilmiş cengidir nefesine benim hüznüm...

kirlerinden damıtıp ateşin yıkadığı
tutuşmuş vuslat aşkı sufilerin yurdudur
Rabbine sığınırken gecelerin şerrinden
ikileme Lâ demek, ariflerin virdidir
işte ana ganimet sükût edep merhamet
beni ona çağırır yükselen iç seslerim...
kalp gözümü yamayan perdedir benim hüznüm...

Hüdayi Azbay

Platonik Ölümler IV Hira

Sevip sevmemenin kiskacında yaprakları koparılmış papatyanın yazgısıdır yalnızlık...

düşümün berraklığında ey uykumu bölen sır
şefkatiyle Hira'nın sar şü yalnızlığımı
dönüşün ab-ı hayat olsun kuraklığıma
hasretin kiskacıyla gel sol yanımdan ısır

bilmem ki hangi nefret dokundu şarkımıza
gün eskir, gece ağlar, yağmurlar ölür...
neden ellerinde eksilmez hüznüm,
gözlerin ömrüme sonbahar olur...

adına şiir yazılmamış çiçekler solar
kurumuş ırmakların dehlizlerinde
güzel sözler yazardım yırtılmış cümlelerden
ama gözlerinde, bıktım mesafelerden

artık bütün düşler kırılmış, gölgeler sahiplidir
kan tutar, al renkli kadifeler giyemem
günahın sürgününde af dilemek anlamsız
o soğuk ellerinden tutunayım diyemem

sana susadığımda yokluğunla seviştim
ebediyet zehrini içtim ırmaklarından...
toprağında son bulup hayat buldum ruhundan
bu da sana dert olsun, tut ki sevmemiştim...

Hüdayi Azbay

Sakallı Hüsni

Çok tok konuşursun kâl ehli misin
Şufî görünürsün hâl ehli misin
Ganimete çöken yal ehli misin
Çözemedim seni sakallı Hüsni

Hüdayi Azbay

Sen İstanbul Olaydın

Sen İstanbul olaydın Fatih'in ben olaydım
Geceleri uzaktan seyredeydim şehrini
Denizlerden rüzgarı saçlarına salaydım
Aşıkların içinden ben içeydim zehrini

Kutsal belde olaydın İsmail'in olaydım
Boynundaki hançerin ben çekeydim kahrını
Denizleri ayıran elde asa olaydım
Sana büyü yapanın ben bozaydım sihrini

Ve sen Aksa olaydın maşukun ben olaydım
Gerdanına dizeydim halka halka mihrini
Gömleğini yırtanı iffetinle vuraydım
Garptan gelen adamlar deldi hicap zırhını

Birde Kudüs olaydın kahramanın olaydım
Taşıyaydım gururla Selahaddin mührünü
Karanlıklar çökerken Zülfikar'ın olaydım
Siper edip gövdemi geçirmezdim nehrini

Anadolu'm olaydın maviliğin olaydım
Dalga dalga yazaydım surlarına şerhini
Sen İstanbul olaydın Fatih'in ben olaydım
Geceleri uzaktan seyredeydim şehrini

Hüdayi Azbay

Sen Kimsin

ah bir bilsen ki kimsin
muhteşem bir ilimsin
altından sarraf anlar
manav onu ne bilsin

kuru odun değilsin
döv kalbini eğilsin
ağaç yaşken eğilir
hiç farkında değilsin

aslan sütü içersin
mahremini saçarsın
el alem sana güler
sende güler geçersin

ah bir bilsen ki kimsin
muhteşem bir ilimsin
altından sarraf anlar
manav onu ne bilsin

Hüdayi Azbay

Sevda Kurşunu

Beni bir hayalin örüklerine
Bağladı bu hayat çözemedim say
Takıldım gönlümün kırıklarına
Gerdanına inci dizemedim say

Depreşti içimde ittila kurdu
Hasretin ağında hayaller kurdu
Her rüzgar ruhumu kıyıya vurdu
Daldım da deryaya yüzemedim say

Dikendin gül diye kokladım seni
Dert edip derdime ekledim seni
Nice şiirlere yükledim seni
İki satır fazla yazamadım say

Mecnunun sürgünü Leylanın çölü
Keremin gönlüne kar etmez dili
Tut ki ben olmuşum Şirine deli
Sadece dağları kazamadım say

Dağlandı bağrımda sevda kurşunu
Saldı kafesinden gönül kuşunu
Zındandan sarayın sarp yokuşunu
Bağışla başından sezemedim say

Hüdayi Azbay

Sevgili

Bakınca yüzünde huzur bulduğum
Bir güzel payedir bende sevgili
Girip de özünde karar kıldığım
Asil bir gayedir bende sevgili

Sevinse oturup letafet eder
Kırılıp gücense metanet eder
Gün olur hüznüme refakat eder
Tatlı bir rüyadır bende sevgili

Sevgili denince muhabbet duyan
İçine aşk ile merhamet koyan
Alıp da öfkemi şefkatle yuyan
Aşınmaz kayadır bende sevgili

Sabırla işlerken nakışlarını
Sırtlanır hayatın yokuşlarını
Edeple salarken bakışlarını
Bozulmaz mayadır bende sevgili

Geçince üstünden keskin sıratın
Dönüp de hüznüme hikaye katın
Taşarken içimden aşkı vuslatın
Perdedir boyadır bende sevgili

Sabit kıl gönlümü ey bâr-ı Hüdâ
Bıraktı gönlümde bir güzel sâdâ
Gün olup her şeye eylerken veda
Beşerden Hây'a dır bende sevgili

Hüdayi Azbay

Sözüm Nefsimden İçeri

işte mihenk vur vicdana ne garip bir çizgidir bu
nerde hikmet hani mana ne karmaşık dizgidir bu

masivaya teşne gönlün ham softasın yoktur görgün
bahara varmıyor ömrün ne değişmez yazgıdır bu

ilim ayrı irfan ayrı yoksa edep boştur gayrı
böyle bitmez sülük seyri ne acıklı ezgidir bu

Hüdayi Azbay

Sufice

Ey derviş nedir bu zahire meyil
Al postu başına sarıver gitsin
Marifet tac ile hırkada değil
Hırkanı çul deyu seriver gitsin

Hiçlik makamıdır makamı kulun
Var da hal ehliyle huzurda bulun
Ne sağdır ne soldur, takvadır yolun
Müstakim üzere duruver gitsin

Gururdan ucupdan kendini sakın
Sırrı sırra perde eyleme sakın
Eller bin dese de bir deme sakın
Her şerri hayıra yoruver gitsin

Kırk yıl oldu anlamadın züht nedir
İlim denen edep denen taht nedir
Mutmain kılınmış kutlu kalp nedir
Bil, kibir putunu kırıver gitsin

Öyle bir aşk ile yansın ki için
Ne cismin bulunsun ne de bir biçim
Her ne ye yanarsan değsin can için
Uğruna o gamsız ser'i ver gitsin

Pervane misali yanmazsan eğer
Bir ham sofulukla zar neye değer
Zikir tokmağıyla nefesine eğer
Marifet yolunda vuruver gitsin

Ameli salihdir en güzel azık
Dön kendi özüne olmasın yazık
İmanın koruda bulunur rızık
Nefsini çarmığa geriver gitsin

Hüdayi Azbay

Sükut

Marifet yolunun zehrini içip
Şerbet içtim diyen manadır sükût
Hakikat uğruna canından geçip
Haktan hakikatten yanadır sükût

Hüdayi Azbay

Süslü Yalan

Ey gizli kölelik ey süslü yalan
Seni alkışlayan eller kurusun
Garbın kışkacından zehrini salan
Medeniyet denen ölüm surusun
Ey gizli kölelik ey süslü yalan

Hüdayi Azbay

Şark Köşesi

Siyah bir örtünün altında baba
Bir sonraki aydınlığı adımlar
Sığmayınca yürek düşen girdaba
Ağıtlara umut sarar kadınlar
Siyah bir örtünün altında baba

Soğuk bir yalnızlık bir ılık rüzgar
Dokunur usulca kara toprağa
Dökülür hüznümle yoğrulan efkar
Kan tutmuş böğrümde kaçsam ırağa
Soğuk bir yalnızlık bir ılık rüzgar

Her soluk her vakit tutku ve derviş
Kalbinde bin feryat gözlerinde nem
Araf da ömrümü kederle karmış
Kaderden payına düşünce annem
Her soluk her vakit tutku ve derviş

Kapanmış perdeler görünmez asıl
Ölümden ötesi nebahar mıdır
Yaşamak alemde en zorlu fasıl
Yaşamdan daha zor ölüm var mıdır
Kapanmış perdeler görünmez asıl

Çözülmez kördüğüm her şey muamma
Günler bitmek bilmez yıllar kısalmış
Mesafeler uzun alıştık amma
Ömürden ölüme yollar kısalmış
Çözülmez kördüğüm her şey muamma

Üflemiş sırrından Mevla insana
İlime irfana hikmete dair
Her şeye mihenktir vursan vicdana
Ve vicdan düşünce yıkılır şehir
Üflemiş sırrından Mevla insana

Hikmetin sırrına dertli bilgeler
İbretle alemin seyrine dalar
Dalkavuklar yeni yetme köleler
Kralların kirli tacını yalar
Hikmetin sırrına dertli bilgeler

Hacer'in gönlünden fıskıran zembem
İslatır kurbanın dudaklarını
Yalnız ateşle yıkar cehennem
Nasırlı kalplerin günahlarını
Hacer'in gönlünden fıskıran zembem

Sahipsiz insanlık, bir dipsiz mezar
Yazılmış besteler kan lekesiyle
Ey kutlu irade rahmetine sar
Yükselsin umutlar ezan sesiyle

Sahipsiz insanlık, bir dipsiz mezar

Şonsuz bir ufuğa serili yorgan
Üstünde vahamet yoğurur şarkta
Masumun böğrüne çekilen urgan
Külünden yiğitler doğurur şarkta
Şonsuz bir ufuğa serilir yorgan

Alemi yakar da zalimin zehri
Bir tohum tadar da vuslata yürür
Duanın içine koymuş panzehri
Bin başak yetişir güneşi görür...

Hüdayi Azbay

Şarkın Yetimleri

biz yetim çocuklarıydık şarkın
kimse değildik
hiç kimse değildik
ellerimizde nasırlaşan öfkeden,
ve bir adanmışlıktan başka ...

biz yetim çocuklarıydık şarkın
hüviyetinde kan lekeleri olan
kumdan kalelerin ardına siper edilmiş
bir kör doğuşu içinde gazaba uğramış gibi
bir belaya düşmüş
bir vebaya tutulmuş gibi

biz yetim çocuklarıydık şarkın
garbın beyaz uşaklarına karşı
onların kapitali sevdiği kadar sevdik
sokak kedilerini
biz ayakta vakur
ölürken umutlar sıralayan tanıklardık
koparılmış hayallerimize düğümler atarken
bir feryadın içine ahlar sığdırırken
biz sapanlarımıza hep ilk taşı sürerken
suç üstü yakalanmış sanıklardık

biz yetim çocuklarıydık şarkın
heybesinde acılar biriktiren
ilk baharda yoktuk
boncuk dağıtılırken yoktuk
parçalanmış yarınlarımız
mübhemlerde hıçkırıklarımız vardı
intikam düğümleri atarken zamana
upuzun gecelere bağlanmıştı kaderimiz
biz kapı önlerinde sabahlayanlardık

biz yetim çocuklarıydık şarkın
sadece umutlarını isteyen
ve bir de fecrin tüm yeşilliğini
oysa bir gayya kuyusuna terk edilmiş gibi
ne başı vardı acılarımızın ne dibi
biz ellerinde matem çiçekleriyle sabır yoğurarak
ateşin kirleri yıkayacağı günü beklerken
gecenin Rabbine sığınanlardık,
biz ayakta ölen, ölürken yaşayanlardık

Hüdayi Azbay

Şebi Yelda- İçimdeki sen

Düşlerim seninle uçmayı sever
Gözleri okyanus engini Reyha
Saçların kederle taranmış meğer
Kanımdan alıp da rengini Reyha

Yalnızlık vurunca seni koyuma
Sıcak bir muhabbet oldun çayıma
Gidince esaret düştü payıma
Tutuştı içimin söngünü Reyha

Yokluğun ömrümün kışları gibi
Dumanlı dağların başları gibi
Abdal bir aşığın düşleri gibi
İçimde hasretin yangını Reyha

Beyaz kağıtların kirli yüzleri
Geçmişten getirir acı izleri
Doldurmaz yerini Acem kızları
Görmedi gözlerim dengini Reyha

İffetin başını eğince öne
Ar edip gözlerim değmezdi tene
Yakmadan gidince eline kına
Yaşadım kıyamet cengini Reyha

Amanım lakinim fakatım sensin
Şefkatle yenilmiş tokatım sensin
Yaşama sevincim takatım sensin
Saplama bağrıma süngünü Reyha

Bir şebi yeldaydın bitmeyen serde
Razıydım cefana hayırdın şerde
Tekrar buluşalım diye mahşerde
Görölsün hesabım din günü Reyha

Hüdayi AZBAY

Hüdayi Azbay

Şifa Bitkisi

Marifet mülkünün sırrıdır dilin
İnsana ukbâdan aynasın bebek
Alnına ahenkle düşen kakülün
Üstünde buseler oynasın bebek

Gözler kömür kömür, yüzün torkusu
Ne bir telaş ne bir rızık korkusu
Ötelerden gelen cennet kokusu
Burnuma dokunan reyhasın bebek

Annenin nazeni babanın gizi
Ayın on dördüne benziyor yüzü
Aleme çizilmiş mutluluk izi
Özüme üflenmiş duhasın bebek

İlahı varlığın alametisin
Allah'ın bir kutsal emanetisin
Annenin en büyük kerametisin
Dervişan bu sırrı duymasın bebek

Yıldızlar yarışır seninle gökte
Şanı ne yücedir var eden yokta
Varlığın hayattır yokluğun ukte
İçimde yeşeren sevdasın bebek

Çileli hayatın büyük utkusu
Derdime dermansın... şifa bitkisi
Kalbimde büyürken vuslat tutkusu
Ardımdan yapılmış duasın bebek

Hüdayi Azbay

Talihin Teli

Vurup gesek kıyısından hayatın
Neresinde durulması gerekir
Üzerinde akrep gezmiş saatin
Hangi vakte kurulması gerekir

Dertlerinle harman olsa yaşların
Toprağında filizlenir düşlerin
Talihin teline konan kuşların
Kalbinden mi vurulması gerekir

Dostlar baş köşede varın oturun
Muhabbete iki kelam yetirin
Bir fincan kahveden kalan hatırın
Kırkında mı kırılması gerekir

Mevla hamurumuz karmış zar ile
İnsanı gam ile gülü har ile
Söyle muhabbete nazlı yar ile
Kabirde mi durulması gerekir

Başın öne eğik eller yukarda
Deki ya İlahi bu kulun darda
Yeter gün eskittik ıssız diyarda
Huzuruna varılması gerekir...

Hüdayi Azbay

Tilki

kafasında nice tilki yalanı
kuyruğunu bir birine değdirmez
şeytan yularsız da vurmuş palanı
yine de burnundan hiç kıl aldırılmaz

bazen o, şeytanın önünden gider
öyle ki şeytanı günahkar eder
boynunda tasmayla iftihar eder
her makama çöker ama doldurmaz...

Hüdayi Azbay

Toprağa Dönüşen Hayal

kim bilir hangi rüzgar kıskanacak saçlarını
yada hangi nefret dokunacak şarkılarına
hangi baharı saklayacaksın
yada hangi kış ayaklanacak
bir sitem düşerken dudaklarına
ıslak bir buse gibi ta uçlarına

hangi iklim
bir güvercin konduracak kapına
daha kaç gün yırtacaksın zamandan
yada ne kadar aşk
bırak ıslansın gece
yırt bütün ölümleri
toprağa dönmeden önce
al beni avuçlarına. ...2003

Hüdayi Azbay

Vuslatım Yokuşlara Yazılmış

Leylasın arayana her zaman çile düşer
Ya aşığa çöl düşer ya aşık çöle düşer

Bir sevdanın muştusu taşınırken surlara
Bir destan ki yazılır hikayem dile düşer

Gök maviyi çalarken dökülürüm sırlara
Ateş söner özümde gözyaşım küle düşer

Yeni bir şafak için karanlık asırlara
Koşarsan vurulursun durursan kale düşer

Bir yarin hasretidir başın çalar taşlara
Ol dergahın kapısı açılır ele düşer

Bir şey fısıldar zaman seher vakti kuşlara
Gam yükünü gül çeker feryat bülbüle düşer

Bir kader ki vuslatı yazılmış yokuşlara
Onu tırmanmak için bu garip yola düşer

Hüdayi Azbay

Ya Muhammed

Alem senin nurundandır
Nurul Huda ya Muhammed
Kalem senin nurundandır
Mürşidina ya Muhammed

Bir kez görsem düşte yüzün
Gider içimdeki hüzn
Ben geceyim sen gündüzüm
Şemsiduha ya Muhammed

Arşa çıkar ahu zarım
Kabul olmaz dualarım
Şefaet et günahkarım
Şeyyidina ya Muhammed

Hasretin özümde tüter
Gönül bülbülleyin öter
Bir nazar et bana yeter
Hayrul vera ya Muhammed

Ümmet olan alır dersin
Olmayanlar nerden bilsin
Karanlığa kandil sensin
Bedrüddüca ya Muhammed

Hüdayi Azbay

Yaban Gülü

Gönül, sel misali çağlayıp durdun
Varıp da bir yaban gülüne düştün
Nice saraylarda hayaller kurdun
Sönmüş bir ocağın külüne düştün

Bazen aşka gelip pir gibi döndün
Pervane mişali şemlere yandın
Kargayla çığırıp tilkiye kandın
Bir zalim avcının eline düştün

Bazen çekip gittin durduramadım
Oldun bir deli tay gem vuramadım
Saplandı bağrına kurtulamadın
Mevla'nın en garip kuluna düştün

Gönül, duvarların taşlı yapıdan
Aldın payın yazın esen tipiden
Ağustosta geldi girdi kapıdan
Ney olup alemin diline düştün

Haktan gelir gayri hayırda şerde
Her zaman bir kusur olur beşerde
Tekrar buluşmamak için mahşerde
Dünyada helallik yoluna düştün

Hüdayi Azbay

Yalancı Şahit

ruhlarımız üşürken yalnızlık ayazında
bir tellal peydahladık deveden ince uzun
her acı bir masaldı sevgili dudağında
mavi hayaller vardı sonunda yolumuzun

biz gittik yol uzadı yol uzadı biz gittik
helvadan yaptığımız o kör düğümler bitti
pire pehlevan diye ağır yeminler ettik
hakikatte karınca daha büyük yiğitti

bir günün şafağında ak sakallı dedemiz
göle maya çalmıştı ayranını dev içti
kaf dağının ardında buluşmalar tertemiz
bir anka kanadından nice kervanlar geçti

falında bir kahvenin nice umutlar güttük
fil dişi saraylarda kırk gün kırk gece düğün
ahşap merdanelerle hep zamanı öğüttük
mimarından habersiz yedi perdeli göğün

ve nihayet uyandık yokluğun avucunda
boynumuzda kör urgan kanlarımız da zehir
seyran olan samanlık uçurumun ucunda
yuttu benliğimizi göğe yükselen şehir

öbek öbek ömürden geçti kalabalıklar
bir yokuş çıkar gibi yıllarca tırmanarak
hep yalancı baharı seçti kalabalıklar
ata elinden nimet anne göğsünden ırmak

kaç sabah yuvarladık karanlığın içinden
bitsin diye bu koşu bu yalancı şahitlik
gün batıp ömür kuşu kurtulurken biçimden
toprağın doyurduğu kör gözlere sahiptik

oysa bir zamanlar ötelere ötesinden
bir nazar bir tebessüm ülfetine taliptik
kurtarıp özümüzü masiva perdesinden
sırlara mazhar olma külfetine taliptik

Hüdayi Azbay

Yazgı

Œen zahmet edipte eŒime diye
Önceden kazılır mezarlar çocuk
Havalar soğudu üŒüme diye
Derinden derine kazarlar çocuk...

Hüdayi Azbay

Yetim Ümmet Kendine Gel

Sükut bürünmüş geceye
Bu sessizlik hayır değil
Ateş düştü her bacaya
Bu bir gaflet... sihir değil

Dön artık kurtuluş Hak'ta
Düşme yere öl ayakta
Buluşalım o şafakta
İman nurdur zehir değil

Hüdayi Azbay